Lietas arhīva Nr. CA-0096-21/5
ECLI:LV:KUAT:2021:0528.C69308419.12.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Liepājā 2021.gada 28.maijā

Kurzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā: tiesneses Liena Jansone, Astra Klaiše, Zaiga Zaiceva izskatīja rakstveida procesā civillietu sabiedrības ar ierobežotu atbildību "Citadele līzings un faktorings" prasībā pret /pers. C/ par parāda piedziņu sakarā ar /pers. C/ apelācijas sūdzību par Kurzemes rajona tiesas 2020.gada 12.novembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2019.gada 8.jūlijā sabiedrība ar ierobežotu atbildību "Citadele līzings un faktorings" cēlusi tiesā prasību pret /pers. C/, kurā pamatojoties uz Civillikuma 1., 1549., 1579., 1587., 1589., 1716., 1720., 1753., 1756., 1779., 1785., 1828.pantu, 1838.panta pirmo daļu, 2069.pantu, lūdz piedzīt no atbildētāja parādu 4115,71 EUR un tiesas izdevumus 402,47 EUR, kā arī noteikt prasītājai tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt 6 % no pamatparāda summas.

Prasība pamatota ar šādiem apstākļiem.

[1.1] 2006.gada 22.augustā starp prasītāju un atbildētāju noslēgts Finanšu līzinga (nomas pirkuma) līgums Nr. 809 (turpmāk Līgums).

Prasītāja atbildētāja uzdevumā un interesēs iegādājās no SIA "Adam auto" (turpmāk pārdevējs) uz sava vārda atbildētāja izvēlēto līzinga objektu - automašīnu /TL marka/ (izlaiduma gads: 2006., šasijas Nr. /šasijas numurs/) (turpmāk Līzinga objekts) par pirkuma cenu 13 900 EUR un nodeva to atbildētāja faktiskajā valdījumā un turējumā (lietošanā).

Atbilstoši Līguma noteikumiem atbildētājam bija jāmaksā prasītājai līzinga un citi Līgumā noteiktie maksājumi.

[1.2] Līguma 8.2.punktā noteiktas prasītājas tiesības vienpusēji atkāpties no Līguma un prasīt atbildētājam nesamaksāto maksājumu pilnu samaksu, ja atbildētājs kavē Līgumā paredzētu maksājumu ilgāk par 30 dienām.

Atbildētājs nebija apmaksājis prasītājas 2010.gada 7.septembrī izrakstīto rēķinu, kura apmaksas termiņš bija 2010.gada 30.septembris. Ar 2010.gada 18.oktobra paziņojumu prasītāja lūdza atbildētāju ne vēlāk kā līdz 2010.gada 25.oktobrim veikt parāda samaksu pilnā apmērā vai nodot Līzinga objektu prasītājas valdījumā.

Tā kā samaksa netika veikta, ar 2010.gada 13.novembrī prasītāja paziņoja atbildētājam par vienpusēju atkāpšanos no Līguma ar 2010.gada 21.novembri.

[1.3] Ar 2010.gada 22.decembra nodošanas - pieņemšanas aktu Līzinga objekts ar defektiem tika nodots prasītājas valdījumā.

Nododot Līzinga objektu, atbildētājs ar savu parakstu apliecināja, ka viņam nav pretenziju pret prasītāju.

[1.4] Uz 2010.gada 21.novembri atbildētāja saistības sastāvēja no neatmaksātās līzinga pamatsummas, par kuru bija izrakstīti rēķini 521,28 EUR un par kuru nebija izrakstīti rēķini 5990,30 EUR, kredītprocentiem 28,13 EUR un līgumsoda 76,64 EUR.

Pēc vienpusējas atkāpšanās no Līguma atbildētājs 2010.gada 22.novembrī veica iemaksu Līguma parāda daļējai dzēšanai 132,88 LVL jeb 189,07 EUR.

Ņemot vērā, ka atbildētājs nebija izpircis Līzinga objektu, prasītājai radās izdevumi sakarā ar Līzinga objekta pārņemšanu un realizāciju 651,38 EUR.

[1.5] 2011.gada 10.janvārī prasītāja izrakstīja atbildētājam kredītrēķinu par neizmaksāto līzinga pamatsummas (par kuru nebija izrakstīti rēķini) uz vienpusējas atkāpšanās no Līguma datumu 5076,53 EUR (5990,30 EUR - PVN 913,77).

[1.6] Līzinga objekts realizēts par pirkuma cenu 2049,18 EUR bez PVN (2500 EUR – PVN 450,82 EUR).

[1.7] Atbildētāja parāds pēc Līzinga objekta realizācijas ir neatmaksātā līzinga pamatsumma 4115,71 EUR.

[2] Ar Kurzemes rajona tiesas 2020.gada 12.novembra spriedumu prasība ir apmierināta pilnībā. Tiesa piedzinusi no atbildētāja parādu 4115,71 EUR, tiesas izdevumus 402,47 EUR, noteikusi prasītājai tiesības saņemt likumiskos 6 % gadā no parāda summas par laiku līdz sprieduma izpildei.

Spriedums pamatots ar šādiem motīviem.

[2.1] Starp pusēm noslēgts Līgums, saskaņā ar kuru prasītāja atbildētāja uzdevumā un interesēs iegādājas no pārdevēja uz sava vārda atbildētāja izvēlēto Līzinga objektu par 13 900 EUR un nodod to atbildētāja faktiskajā valdījumā un turējumā (lietošanā).

Prasītāja Līguma noteikumus izpildījusi.

Saskaņā ar Līguma Pielikumu - maksājumu grafiku atbildētājam bija jāveic maksājumi, sākot no 2006.gada 22.augusta līdz 2013.gada 30.augustam.

Atbildētājs maksājumus kavējis, jo zaudējis darbu un par to 2009.gada oktobrī informējis prasītāju, lūdzot samazināt ikmēneša maksājumu apmēru, taču atbildi nav saņēmis.

[2.2] Iesnieguma nosūtīšana nav pamats Līguma noteikumu un maksājumu grafika maiņai. Atbildētājs nav iesniedzis tiesai pierādījumus, ka viņš vērsies pie prasītājas ar lūgumu, grozīt Līguma noteikumus vai slēgt papildus vienošanos pie Līguma un viņam tas ir atteikts.

[2.3] Atbildētāja iebildumi par viņam adresētās korespondences nosūtīšanas faktu nav pamatoti.

2010.gada 13.novembrī ar ierakstītu sūtījumu atbildētājam uz adresi: /adrese/ prasītāja paziņojusi par vienpusēju atkāpšanos no līguma.

A r 2012.gada 17.decembra u n 2015.gada 20.oktobra ierakstītiem sūtījumiem atbildētājam uz adresēm - /adrese/ un /adrese/, 2017.gada 16.novembrī ar ierakstītu sūtījumu atbildētājam uz adresi /adrese A/, prasītāja ir atgādinājusi par neizpildītajām saistībām.

Atbilstoši Līguma 11.2.1. punktam Līgumā noteiktie paziņojumi, brīdinājumi, pieprasījumi un cita ar Līgumu saistīta informācija tiek uzskatīta par nosūtītu atbildētājam, ja tā nosūtīta uz atbildētāja adresi, kas norādīta Līgumā vai Līzinga ņēmēja atsevišķā paziņojumā, ja Līzinga devējs tādu ir saņēmis. Savukārt Līguma 2.2.9.1. punktā noteikts, ka Līzinga ņēmējam (atbildētājam) 30 dienu laikā no attiecīgo apstākļu iestāšanās brīža jāpaziņo rakstveidā par savas faktiskās vai deklarētās dzīvesvietas maiņu.

Tātad atbildētājam bija pienākums paziņot prasītājam par savas deklarētās dzīvesvietas adreses maiņu.

Atbildētājs no 2003.gada 15.jūlija līdz 2011.gada 13.jūnijam deklarējis savu dzīvesvietu /adrese/ un no 2011.gada 13.jūnija /adrese/.

Prasītāja korespondenci nosūtījusi uz atbildētāja tobrīd deklarēto dzīvesvietu un dažus sūtījumus arī uz iepriekšējo deklarēto dzīvesvietas adresi.

Nav pamata apšaubīt, ka pasta sarakstos reģistrētie sūtījumi ir iepriekš minētie prasītājas sagatavotie paziņojumi un atgādinājumi.

Lietas materiālos nav pierādījumi par 2010.gada 18.oktobra paziņojuma par diviem nesamaksātajiem rēķiniem nosūtīšanu atbildētājam, bet tā kā par pārējo paziņojumu nosūtīšana ir pierādīta, tad atbildētājam bija zināms par Līguma pārtraukšanu un neizpildītajām saistībām.

[2.4] 2010.gada 22.decembrī Līzinga objekts ar defektiem nodots prasītājas valdījumā.

Nododot Līzinga objektu, atbildētājs ar savu parakstu apliecināja, ka viņam nav pretenziju pret Līzinga devēju.

2011.gada 7.janvārī veikta Līzinga objekta novērtēšana saskaņā ar kuru tā tirgus vērtība noteikta 5200 EUR, ātrās realizācijas vērtība 3600 EUR.

Pēc gada un trīs mēnešiem - 2012.gada 25.aprīlī Līzinga objekts pārdots par 2500 EUR.

Gada laikā Līzinga objekta vērtība tikai samazinājās un transportlīdzeklis pārdots tā brīža tirgus vērtībā.

Lietā nav iesniegti pierādījumi, ka pēc Līzinga objekta izņemšanas prasītāja to izmantojusi savām vajadzībām, kā arī nav pamata apstrīdēt Līzinga objekta realizācijas vērtību uz pirkuma līguma noslēgšanas dienu.

Apstāklis, ka prasītāja apdrošinājusi Līzinga objektu un nokārtojusi tehnisko apskati, liecina par prasītājas centieniem pārdot Līzinga objektu pēc iespējas izdevīgāk. Bez minētajām darbībām nav iespējama automašīnas patstāvīga pārvietošana un testēšana izmēģinājuma braucieniem un sarežģītu automašīnas pārdošanu.

[2.5] Prasībai nav iestājies noilgums atbilstoši Komerclikumam (trīs gadi), jo prasītāja vienpusēji atkāpās no līguma 2010.gada 13.novembrī, lai gan prasība tiesā iesniegta 2019.gada 5.jūlijā.

Prasītāja nosūtījusi atbildētājam atgādinājumus par saistību izpildi 2012.gada 17.decembrī, 2015.gada 29.oktobrī, 2017.gada 16.novembrī, kas ir pārtraukuši noilgumu.

[2.6] Atbildētāja pienākums maksāt procentus 28,13 EUR par laika periodu no 2010.gada 1.septembra līdz 2020.gada 20.novembrim noteikts Līguma 5.2.punktā, savukārt līgumsoda 76,64 EUR samaksas pienākums Līguma 7.1.punktā.

Atbilstoši Līguma 6.1.punktam atbildētājs uzņēmies visu atbildību pilnā apmērā par iespējamo kaitējumu un zaudējumiem, kas Līguma darbības laikā var notikt Līzinga objektam (bojājumi, nolietojums, neatkarīgi no tā, kā vainas dēļ un kādu iemeslu dēļ kaitējums nodarīts).

Prasītājas izdevumi sakarā ar Līzinga objekta pārņemšanu un realizāciju ir 651,37 EUR.

Atbilstoši Līguma 9.6.punktā noteiktajam, Līzinga objekta realizācijas rezultātā saņemtie naudas līdzekļi pēc visu ar Līzinga objekta realizāciju saistīto izdevumu un Līguma 2.daļas 9.9.punktā minēto izdevumu segšanas ieskaitāmi atbildētāja parāda dzēšanai Līguma 2.daļas 5.16.punktā noteiktajā secībā.

Atbildētāja kopējā parādā 4115,71 EUR ietilpst procenti 28,13 EUR, līgumsods 76,64 EUR un papildus izdevumi 651,37 EUR. Līdz ar to pamatparāds, no kura ir nosakāmas prasītājas tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos procentus ir 3359,57 EUR.

[3] Par pirmās instances tiesas spriedumu apelācijas sūdzību iesniedzis atbildētājs, pārsūdzot to pilnā apjomā un lūdzot prasību noraidīt.

Apelācijas sūdzībā norādīti šādi argumenti.

[3.1] Pirmās instances tiesa, pieņemot Spriedumu, ir pārkāpusi materiālo un procesuālo tiesību normas un šie pārkāpumi ir noveduši pie lietas nepareizas izspriešanas.

[3.2] Lietā ir iestājies prasības noilgums, kas ir patstāvīgs pamats prasības noraidīšanai. Prasītājas iesniegtie pierādījumi par noilguma pārtraukšanu nav atzīstami par atgādinājumiem, lai tie būtu ielasāmi Civillikuma 1905.pantā.

[3.2.1] Atbildētāja deklarētā dzīvesvieta no 15.07.2003. – 13.06.2011. bija /adrese/, savukārt no 13.06.2011. – /adrese/.

Konstatējot, ka prasītāja sūtījumus ir sūtījusi uz citu adresi ar citu pasta indeksu - /adrese/, tiesa nepamatoti atzinusi, ka korespondence nosūtīta uz atbildētāja deklarēto dzīvesvietu un arī uz iepriekšējo deklarēto dzīvesvietas adresi.

Loģiski ir sagaidīt, ka persona ir pieejama un sasniedzama savā deklarētajā dzīvesvietas adresē, nevis citā adresē.

[3.2.2] Svarīgs ir ne tikai paziņojuma nosūtīšanas fakts, bet arī tā saturs. Tiesa nav norādījusi, pamatojoties uz kādiem pierādījumiem nav bijis pamata apšaubīt, ka ar pasta sarakstos reģistrētajiem sūtījumiem ir nosūtīti tieši prasītājas sagatavotie paziņojumi un atgādinājumi. Turklāt prasītāja ir apliecinājusi, ka visa atbildētājam sūtītā korespondence ir atnākusi atpakaļ.

[3.2.3] Paziņojumos norādīts par neizpildītām saistībām, kas izriet no Līguma, taču nav norādīts neizpildīto saistību summas apmērs. Līdz ar to nevar atzīt, ka prasītājas vienpusējs darījums – atgādinājums par noslēgtām saistībām var grozīt iepriekš pastāvējušās divpusējās tiesiskās attiecības, it īpaši ņemot vērā, ka transportlīdzeklis tika atdots prasītājai un prasītāja nebija informējusi, ka to ir realizējusi, turklāt par nesamērīgi zemu cenu.

[3.3] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 128.pantu, prasībā norāda prasības priekšmetu.

Prasītājs tiesā cēlis prasību par parāda piedziņu, apgalvojot, ka atbildētāja parāds pret prasītāju izriet no Līguma. Līdz ar to tiesai bija jāizvērtē, vai ir konstatējams parāds un vai atbildētājs attiecībā pret prasītāju ir atzīstams par parādnieku.

Tiesa nav vērtējusi to, ka Līzinga līgums nav ne kredīta, ne arī aizdevuma līgums tā klasiskā veidā par kredīta izsniegšanu, saskaņā ar kuru kreditoram varēja rasties prasījums par parāda piedziņu no parādnieka.

Noslēgtais Līgums pēc sava satura klasificējams kā nomaksas pirkums Civillikuma 2069.panta izpratnē, jo līgumā izteiktā pušu griba bija, nodot līzinga priekšmetu atbildētāja īpašumā pēc visu līzinga maksājumu izpildes (sk. *Līguma 1.3. un 3.2.4.punktu*). Līdz ar to strīda izšķiršanā, ja prasība (prasības priekšmets) būtu celta par atlīdzības vai zaudējumu piedziņu, būtu izvērtējami un piemērojami Civillikuma noteikumi par pirkuma līgumu, it īpaši nomaksas pirkumu.

Šādos apstākļos prasītājai, vienpusēji atkāpjoties no Līguma atbilstoši Civillikuma 2070.pantam, bija tiesības prasīt Līzinga objekta lietošanas maksu un zaudējumu atlīdzības samaksu, ja iepriekš saņemtā summa to nesedz un ir konstatējami zaudējumi. Taču prasītāja šādu prasību nav cēlusi.

Tiesa kļūdaini ir uzskatījusi, ka Līguma neizpildes rezultātā atbildētājam ir radies parāds un šāds secinājums ir novedis pie lietas nepareizas izspriešanas.

[3.4] Vērtējot zaudējumus, kas saistīti ar Līzinga objekta pārņemšanu un realizāciju, tiesa nav ņēmusi vērā, ka prasības priekšmets ir parāda piedziņa, nevis zaudējuma atlīdzība, tādējādi ir pārkāpusi prasījuma robežas, neievērojot Civilprocesa likuma 192.panta prasības. Turklāt Līguma 6.1.punkts, uz kuru atsaukusies tiesa, nosaka atbildētāja atbildību par iespējamo kaitējumu un zaudējumiem, kas Līguma darbības laikā var notikt līzinga objektam, nevis zaudējumiem, kas radušies pēc tā izņemšanas no atbildētāja turējuma. Līdz ar to nav dots vērtējums tam, vai ir konstatējams zaudējums,

ar ko tas pierādīts, un vai tas ir radies atbildētāja vainas dēļ un pastāv pamats to piedzīt no atbildētāja.

[3.5] Nav pamatots tiesas secinājums, ka atbildētājs nav iesniedzis pierādījumus par vēršanos pie prasītājas ar lūgumu grozīt Līguma noteikumus un viņam tas atteikts, jo lietā ir iesniegta izdruka no *e-pasta*, no kuras redzams, ka atbildētājs 2009.gada 27.oktobrī nosūtīja prasītājai iesniegumu, norādot, ka finansiālās situācijas dēļ nevar maksāt vairāk kā 70 LVL mēnesī, kas nepārprotami liecina par atbildētāja lūgumu grozīt Līzinga līguma noteikumus. Turklāt tas veikts, izpildot Līzinga līguma 2.2.9.2 un 2.2.11.punktā noteikto, ko prasītājai saskaņā ar Līzinga līguma 2.2.16.punktu un 3.punkta sadaļu bija pienākums ņemt vērā un izvērtēt, tajā skaitā, ievērot patērētāja intereses un aizsardzību.

[3.6] Secinot, ka nav iesniegti pierādījumi, ka pēc Līzinga objekta izņemšanas prasītāja to ir lietojusi savām vajadzībām un nav pamata apšaubīt Līzinga objekta vērtību uz tā atsavināšanas brīdi, tiesa nav vērtējusi faktu, ka bez atbildētāja klātbūtnes 2010.gada 22.decembra nodošanas un pieņemšanas akts ir papildināts ar ierakstu, ka Līzinga objekts prasītājai nodots ar defektiem. To pierāda 2011.gada 7.janvāra Līzinga objekta novērtēšanas akts, kurā nav konstatēti 2010.gada 22.decembra nodošanas un pieņemšanas aktā norādītie defekti. Tā kā defekti nevar pazust vēlākā laika posmā, tad pierādījumi liecina par 2010.gada 22.decembra akta papildināšanu.

Lietā ir iesniegti vairāki pierādījumi (izziņa no CSDD, izdruka no sistēmas par nobrauktajiem kilometriem, otrā eksperta vērtētāja krāsainās fotofiksācijas), kur redzami defekti, kas radušies pēc Līzinga objekta izņemšanas no atbildētāja turējuma. Pretēji tiesas secinātam, lietā nav iesniegts neviens pierādījums, kas liecinātu par prasītājas centieniem pārdot Līzinga objektu pēc iespējas izdevīgāk 1,4 gadu garumā.

Tiesa nav izvērtējusi, vai bija iestājušies apstākļi, kas prasītājai piešķirtu tiesības Līzinga objektu pārdot par brīvu cenu. Kaut arī prasītājam kā Līzinga objekta īpašniekam ir tiesības izņemt to no atbildētāja turējuma un pārdot, tas neatbrīvo prasītāju no pienākuma pierādīt, ka viņam ir radušās tiesības uz atlīdzinājumu un zaudējumiem, realizējot Līzinga objektu par brīvu cenu 8 gadus atpakaļ un neinformējot par to atbildētāju, tādējādi, liedzot atbildētājam iespēju saskaņā ar Līzinga līguma 9.5.punktu gan paātrināt Līzinga objekta realizāciju, gan arī palielināt tā realizācijas cenu.

[3.7] Tiesa izrādījusi īpašu labvēlību prasītājam, par ko liecina akcentētais atbildētāja pienākums izpildīt apsolīto atbilstoši Civillikuma 1587.pantam, nevērtējot šo pienākumu izpildi attiecībā uz prasītāju.

Tiesa, atsaucoties uz Līzinga līguma 5.2. un 7.1.punktu, nav ņēmusi vērā, ka Līgumā ar terminu "kredītprocenti" tiek apzīmēta atlīdzība. Savukārt līgumsods, kas noteikts Līzinga līguma 7.1.punktā, atbildētājam būtu bijis jāmaksā tikai tajā gadījumā, ja līzinga devēja – prasītāja būtu nosūtījusi atbildētājam attiecīgu līgumsoda pieprasījumu ar konkrēti noteiktu termiņu, kas izskatāmajā gadījumā nav konstatējams. Tiesa pati ir konstatējusi, ka par 2010.gada 18.oktobra paziņojuma nosūtīšanu atbildētājam lietā nav iesniegti pierādījumi. Citos lietā iesniegtajos prasītājas paziņojumos šāds pieprasījums nav norādīts.

[3.8] Tiesa nav izvērtējusi atbildētāja iebildumus no patērētāju tiesību aizsardzības aspekta.

Tiesai bija jāpārliecinās, ka prasītāja rīcība, kā arī Līzinga līgums nebalstās uz tādiem noteikumiem, kas atbilstoši Patērētāju tiesību aizsardzības likumam atzīstami par netaisnīgiem un nav piemērojami.

[4] Paskaidrojumus par atbildētāja apelācijas sūdzību prasītāja nav iesniegusi.

[5] Saskaņā ar Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 10.pantu civillietas izskatīšana noteikta rakstveida procesā, informējot par to lietas dalībniekus un nosakot termiņu papildu paskaidrojumu vai citu procesuālo lūgumu iesniegšanai.

[6] Pēc tiesas paziņojuma par lietas izskatīšanu rakstveida procesā prasītāja ir iesniegusi paskaidrojumus par apelācijas sūdzību, kuros norādīti šādi argumenti.

[6.1] Parakstot Līgumu bez jebkādiem iebildumiem, labojumiem un precizējumiem, Līguma 1.2.punktā atbildētājs kā savu adresi ir norādījis /adrese/ Tādējādi pats atbildētājs visā Līguma darbības laikā uzņēmās pilnu atbildību par pareizas savas sasniedzamības adreses norādīšanu prasītājai.

[6.2.] Noilguma neiestāšanos un pārtraukšanu pirmās instances tiesa atbilstoši Civilprocesa likuma 97.pantam ir izvērtējusi un pamatoti konstatējusi, taisot par to objektīvus un saskanīgus secinājumus.

[6.3.] Prasība ir celta pareizi, atbilstoši normatīvo aktu prasībām un Līguma noteikumiem, pamatoti ceļot to par parāda piedziņu.

Pēc savas būtības finanšu līzings sevī ietver dažādu Civillikumā regulētu līgumu (aizdevums, īre (noma), pirkums) pazīmes.

Ņemot vērā minēto uz finanšu līzinga līgumu, tam kā saliktam darījumam ietverot sevī aizdevuma (kredīta) līguma elementu, ir piemērojamas aizdevuma līgumu regulējošās normas, t.sk., par aizdevuma (kredīta) summas parāda atmaksu.

Apstāklis, ka Līzinga objekts bija prasītājas īpašums nekādā veidā neizslēdz finanšu līzinga līguma kā salikta darījuma būtību un tajā esošā aizdevuma (kredīta) līguma elementu un aizdevuma līgumu regulējošo normu piemērošanu attiecībā uz aizdotās (kreditētās) summas parāda atmaksu un tā piedziņu.

[6.4] Celtā prasība nav pretrunā ar Civillikuma 2070.panta noteikumiem, jo nav strīda, ka ar ikmēneša līzinga maksājumiem Līzinga līgumā bija noīgta tiesība maksāt pirkuma cenu (līzinga summu) pa daļām. Nav strīda, ka atbildētājs kā pircējs pielaidis divu maksājumu termiņu kavējumus. Savukārt prasītāja, ievērojot Civillikuma 2070.panta noteikumus, ir aprobežojusies ar līzinga līguma nokavēto maksājumu piedzīšanu, kas ir atbildētāja parāds.

[6.5] Civillikuma 2070.panta noteikumi un finanšu līzinga līguma kā salikta darījuma būtība (kas sevī ietver arī aizdevuma līguma elementu) ne tikai nekādā veidā neizslēdz prasītājas tiesības vienpusēji atkāpties no līzinga līguma, bet pilnībā atbilst Civillikuma 1589.pantā noteiktajam par līgumā pielīgto vienpusēju atkāpšanos no līguma.

Nekādā gadījumā nav sajaucami pirmšķietami līdzīgi, bet divi pavisam dažādi jēdzieni un to atšķirīgās tiesiskās sekas: tiesības vienpusēji atkāpties no līguma un tiesības prasīt līguma atcelšanu. Pēdējā gadījumā, lai līgums izbeigtos, ir vajadzīgs tiesas spriedums.

Vienpusēja atkāpšanās no līzinga līguma (saskaņā ar paziņojumu), kas izpaužas kā līguma izpildes termiņa pārcelšana uz agrāku laiku ar atbildētāja pienākumu pilnībā samaksāt savu parādu jeb visus maksājumus pilnā apmērā, būtiski atšķiras no Civillikuma 2070.panta noteikumiem daļā par līguma atcelšanu (kam ir vajadzīgs tiesas spriedums) un ar to saistītajām sekām.

Līdz ar to konkrētajā lietā nav pamatota jebkāda atbildētāja atsaukšanās uz Civillikuma 2070.panta noteikumiem daļā par līguma atcelšanu un ar to saistītajām sekām, jo tiesības prasīt līzinga līguma atcelšanu prasītāja nav izmantojusi. Tāpēc nav pamatota arī atbildētāja atsaukšanās uz judikatūru – Augstākās tiesas 2017.gada 25.maija spriedumu lietā SKC-176/2017, jo šajā lietā līzinga līgums bija atcelts ar šķīrējtiesas spriedumu, nevis prasītājs bija vienpusēji atkāpies no līguma.

[6.6] Pirmās instances tiesa ir pareizi vērtējusi prasītājas izdevumus kā zaudējumus. Spriedumā norādītie prasītājas izdevumi pilnībā iekļaujas Līguma 9.6., 9.9.punkta noteikumos.

[6.7] Atbildētāja iesniegtajai 2009.gada 23.oktobra iesnieguma bez e-paraksta izdrukai no e-pasta nav juridiska spēka un prasītājai tas nav saistošs.

Līdz ar to pirmās instances tiesas secinājums, ka atbildētājs nav iesniedzis tiesai pierādījumus par vēršanos pie prasītājas ar lūgumu, grozīt Līguma

noteikumus vai slēgt papildus vienošanās pie Līguma un viņam atteikts, ir pamatots.

Arī Līguma 2.2.9.2.punkta noteikumi neatbrīvo atbildētāju no vēršanās pie prasītājas ar dokumentu, kuram ir juridisks spēks.

Līguma 2.2.16.punktā nav noteikts prasītājas pienākums izvērtēt atbildētāja iesniegumu bez juridiska spēka un nav noteikts prasītājas pienākums grozīt Līgumu. Līguma 3.punkts vispār nekādā veidā neregulē jautājumu par Līguma iespējamo grozīšanu.

Arī Patērētāju tiesību aizsardzības regulējošās normas neatbrīvoja atbildētāju kā patērētāju no pienākuma vērsties pie prasītāja kā pakalpojuma sniedzēja juridiski korektā formā, t.i., ar juridiskā spēkā esošu dokumentu atbilstoši 2009.gada 23.oktobrī spēkā esošo Ministru kabineta 1996.gada 23.aprīļa noteikumu Nr.154 "Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas noteikumi" 13. un 14.punktam.

[6.8] Līzinga objekta 2010.gada 22.decembra nodošanas-pieņemšanas akta kopija tika sagatavota koppapīra formā, pilnībā atkārtojot akta oriģinālā esošo informāciju (t.sk., informāciju par līzinga objekta defektiem) un atbildētājam pašam personīgi atsevišķi parakstot gan minētā akta oriģinālu, gan kopiju. Minētā akta papildināšana pēc atbildētāja paraksta uzlikšanas gan uz akta oriģināla, gan atsevišķi uz akta kopijas fiziski nebija iespējama.

Lietā nav pierādījumu, ka prasītāja būtu radījusi Līzinga objektam defektus un būtu lietojusi Līzinga objektu.

Līzinga objekts 2012.gada 25.aprīlī tika pārdots par vērtību, kas ir identiska SIA "OBJEKTS LV mobile" 2012.gada 8.februāra ziņojumā norādītajai Līzinga objekta piespiedu pārdošanas vērtībai.

Savu sertificēta vērtētāja Līzinga objekta vērtējumu atbildētājs nav iesniedzis. Tāpēc nav pamatoti atbildētāja iebildumi par Līzinga objekta realizācijas zemo cenu.

Līguma 9.5.punktā noteikto iespēju piedalīties Līzinga objekta realizācijā pats atbildētājs nebija izmantojis un nekad nav vēlējies izmantot. Līguma 9.3.punktā noteiktās prasītāja tiesības pārdot Līzinga objektu trešajām personām par brīvu cenu bija zināmas atbildētājam, viņam parakstot Līgumu.

[6.9] Nav pamatots atbildētāja apgalvojums, ka nav izvērtēti atbildētāja iebildumi no patērētāju tiesību aizsardzības aspekta. Apelācijas sūdzībā nav norādīts kā izpaudusies patērētāju tiesību aizsardzības normu neievērošana, kas apliecina atbildētāja apgalvojuma nepamatotību un deklaratīvo raksturu.

Motīvu daļa

[7] Civillietu tiesas kolēģija, novērtējot lietā esošos pierādījumus un apelācijas sūdzības motīvus atzīst, ka prasība ir pamatota un apmierināma pilnīgi.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmo daļu un 430.panta trešo daļu apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā un nepārbauda pirmās instances tiesas konstatētos faktus, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Izvērtējot apelācijas sūdzību, tiesas kolēģija konstatē, ka par šī sprieduma 2.1. punktā un tā apakšpunktos fiksētajiem pirmās instances tiesā nodibinātajiem faktiem strīds nepastāv.

Starp pusēm nav strīda arī par to, ka 2010.gada 22.decembrī Līzinga objekts nodots prasītājas valdījumā. 2011.gada 7.janvārī veikta Līzinga objekta novērtēšana, saskaņā ar kuru tā tirgus vērtība noteikta 5200 EUR, ātrās realizācijas vērtība 3600 EUR. 2012.gada 25.aprīlī veikta Līzinga objekta novērtēšana, saskaņā ar kuru tā tirgus vērtība noteikta 3500 EUR, ātrās realizācijas vērtība 2500 EUR un 2012.gada 25.aprīlī Līzinga objekts pārdots par 2500 EUR.

[8] Lietā pastāv strīds par to, vai prasījumam, kas izriet no Līguma, ir iestājies noilgums, ar kuru attiecīgi izbeidzas ne vien prasības tiesība, bet arī pati saistība (Civillikuma 1910.pants).

Lietā nav strīda par to, ka Līgums kvalificējams kā komercdarījums, no kura izrietošie prasījumi saskaņā ar Komerclikuma 406.pantu noilgst triju gadu laikā.

[8.1] Civillikuma 1896.pants reglamentē kārtību, kādā nosakāms noilguma iesākuma brīdis, proti, noilgums sāk ritēt ar to dienu, kurā prasījums ir tā nodibināts, ka pret parādnieku, kas nav izpildījis savu pienākumu, nekavējoties var celt prasību, kaut arī tomēr vēl nebūtu ne parādnieks liedzies izpildīt, ne arī kreditors viņam to atgādinājis.

Kā redzams no lietas materiāliem, ar 2010.gada 13.novembra paziņojumu, prasītāja ir darījusi zināmu atbildētājam, ka tā izmanto savas Līgumā paredzētās tiesības vienpusēji atkāpties no Līguma.

Ņemot vērā, ka paziņojums par vienpusēju atkāpšanos no Līguma ir nosūtīts uz atbildētāja Līgumā norādīto adresi, tad atbilstoši Līguma 11.2.punktā noteiktajai pušu saziņas kartībai, ir atzīstams par pierādītu, ka atbildētājs par Līguma izbeigšanu ir bijis informēts. Turklāt, kā redzams no lietas materiāliem, lai gan atbildētāja Līgumā norādītā adrese (/adrese/) ir bijis atšķirīgs no tā brīža deklarētās adreses (/adrese/), atbildētājs citus viņam sūtītos paziņojumus uz šo adresi, turklāt arī pēc deklarētās adreses maiņas 2011.gada 13.jūnijā, ir saņēmis (2012.gada 17.decembra atgādinājumu par saistības izpildi*)* (*lietas 1.sējuma 103.-104.lapa*).

Atbilstoši Līguma 9.1.punkta noteikumiem, ja līdz dienai, kad prasītāja vienpusēji atkāpjas no Līguma, atbildētājs nav veicis visus Līgumā noteiktos maksājumus, prasītāja ir tiesīga pārņemt Līzinga objektu savā valdījumā un to pārdot trešajām personām par brīvu cenu pēc saviem ieskatiem (Līguma 9.3.punkts). Līzinga objekta realizācijas rezultātā saņemtie naudas līdzekļi tiek ieskaitīti prasītājas izdevumu un atbildētāja parāda dzēšanai (Līguma 9.6.punkts). Ja Līzinga objekta realizācijas rezultātā saņemtie naudas līdzekļi nav pietiekami atbildētāja saistību izpildei, prasītāja ir tiesīga pieprasīt no atbildētāja šo līdzekļu samaksu (Līguma 9.7.1.punkts).

Prasītāja 2010.gada 22.decembrī ir pārņēmusi savā valdījumā Līzinga objektu (*lietas 1.sējuma 35.lapa)* un to realizējusi 2012.gada 25.aprīlī (*lietas 1.sējuma 51.lapa*).

Līdz ar to no 2012.gada 26.aprīļa prasītājai radās Civillikuma 1896.pantā noteiktās procesuālās prasījuma tiesības pret atbildētāju par prasībā norādīto naudas līdzekļu – prasītājas izdevumu, kas saistīti ar Līzinga objekta realizāciju un neatmaksātās Līzinga objekta pirkuma maksas, samaksu.

[8.2] Atbilstoši Civillikuma 1905.pantam atgādinājums parādniekam pārtrauc noilgumu.

Ar vārdu „atgādinājums" vispārpieņemtā nozīmē saprot „aizrādījumu, kas liek atcerēties, ievērot (piemēram, termiņu kādai saistībai) vai izdarīt (ko)" (*Latviešu literārās valodas vārdnīca. Pieejams: http"//tezaurs.lv/#sv*).

Līdz ar to, lai būtu pamats atsaukties uz noilguma pārtraukumu Civillikuma 1905. panta izpratnē, kreditoram aktīvi jārīkojas, veicot tādas darbības, kas liecina, ka viņš attiecīgajā tiesību normā noteiktā noilguma laikā paziņojis parādniekam savu gribu saņemt pārkāptas, taču starp pusēm joprojām pastāvošas saistības izpildījumu.

Kasācijas instances tiesas judikatūrā, analizējot minēto normu, nostiprināta tēze, ka „atgādinājumam [..] jābūt paziņotam individuāli un personiski parādniekam, un tajā jābūt nepārprotami paustai kreditora gribai prasīt konkrētas saistības izpildi (sk., piemēram, *Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2017. gada 4. jūlija sprieduma lietā Nr. SKC?248/2017 (C 20229814) 7. punktu, 2017. gada 16. oktobra sprieduma lietā Nr. SKC?369/2017 (* ECLI:LV:AT:2017:1016.C30425814.1.S) *7.4. punktu, 2018. gada 26. oktobra sprieduma lietā Nr. SKC-186/2018 (*

ECLI:LV:AT:2018:1026.C24162815.1.S) 7.2.2. punktu).

[8.3] Kā redzams no lietas materiāliem, prasītāja 2012.gada 17.decembrī, 2015.gada 20.oktobrī un 2017.gada 14.novembrī uz atbildētāja deklarēto dzīvesvietu – /adrese/, ir nosūtījusi atgādinājumus, norādot, ka atbildētājam ir no Līguma izrietošas neizpildītas saistības, aicinot atbildētāju tās nekavējoties izpildīt (*lietas 1.sējuma 52.- 64.lapa*).

Tā kā prasība tiesā ir celta 2019.gada 8.jūlijā, tad, kā to pamatoti ir atzinusi arī pirmās instances tiesa, no Līguma izrietošā atbildētājas saistība nav izbeigusies sakarā ar noilgumu, jo laika periodā no 2012.gada 26.aprīļa līdz 2019.gada 8.jūlijam prasītājas nosūtītie atgādinājumi par saistības izpildi ir pārtraukuši trīs gadu noilguma termiņa tecējumu.

[8.4] Strīda izšķiršanā nav nekādas nozīmes atbildētāja norādītajam, ka Līgumā ir bijusi norādīta neprecīza atbildētāja līdz 2011.gada 13.jūnijam deklarētās dzīvesvietas adrese (*lietas 1.sējuma 84.lapa*), jo visi sprieduma 8.3.punktā sūtītie atgādinājumi atbildētājam ir nosūtīti uz adresi, kas kā atbildētāja deklarētā dzīvesvieta ir norādīta no 2011.gada 13.jūnija. Savukārt faktu, ka atbildētājam sūtījumi būtu jāsaņem viņa deklarētajā adresē, atbildētājs nav apstrīdējis.

[8.5] Nav pamatoti atbildētāja iebildumi par to, ka prasītāja nav pierādījusi faktu, ka atbildētājam ir nosūtīti lietas materiālos esošie prasītājas atgādinājumi par saistības izpildi.

Prasītāja atbilstoši Civilprocesa likuma 93.panta pirmās daļas nosacījumiem ir iesniegusi pierādījumus – atbildētājam nosūtītos atgādinājumus un to nosūtīšanu apliecinošos VAS "Latvijas pasts" reģistrēto sūtījumu sarakstus. Līdz ar to, ja atbildētāja rīcībā bija informācija par atšķirīgu prasītājas sūtījumu saturu, tad atbilstoši Civilprocesa likuma 93.panta pirmajai daļai, savu iebildumu pamatošanai atbildētājam šādi pierādījumi bija iesniedzami tiesai. Atbildētājs pierādījumus par sūtījumu atšķirīgu saturu nav iesniedzis, lai gan vismaz 2012.gada 17.decembra sūtījumu atbildētājs ir saņēmis (*lietas 1.sējuma 103.-106.lapa*). Turklāt, apšaubot sūtījumu saturu, atbildētājs nav pat norādījis uz kādu citu sūtījumu iespējamo saturu.

[8.6] Nav pamatots atbildētāja viedoklis, ka atgādinājumi neatbilst Civillikuma 1905.pantā noteiktajam, jo tajos nav norādītas konkrētas atbildētājam maksājamās naudas summas.

Atgādinājumos ir norādīta konkrēta saistība, kuras izpildi prasītāja vēlas saņemt – no Līguma izrietoša samaksas pienākuma izpildīšanu.

Atgādinājums negroza starp pusēm pastāvošās tiesiskās attiecības. Tādējādi noilguma kā prasījuma tiesību izbeidzoša institūta pamatā ir kreditora bezdarbība (sk. *Senāta Civillietu departamenta 2020.gada 3.decembra spriedumu lietā Nr.SKC-12/2020 (ECLI:LV:AT:2020:1203.C10080016.4.S)*).

Konkrētajā gadījumā prasītāja, nosūtot atgādinājumus par konkrētas saistības (izrietošas no Līguma) izpildi, ir veikusi aktīvas darbības kas vērstas uz saistības izpildījuma saņemšanu. Turklāt atgādinājumos ir norādīta kārtība, kādā atbildētājs var saņemt visu informāciju par prasītās saistības apmēru (atbildīgā darbinieka tālrunis un e-pasts). Tādējādi, nosūtot atgādinājumus, prasītāja ir sniegusi atbildētājam visu nepieciešamo informāciju, kas nodrošina atbildētājam iespēju gan precizēt, gan izpildīt pieprasīto saistību.

[9] Prasība celta par parāda piedziņu un pamatota ar to, ka atbildētājs kā līzinga ņēmējs nav pildījis Līguma saistības un no 2010.gada 30.septembra nav veicis līzinga maksājumus, sakarā ar ko izveidojies parāds un prasītāja kā līzinga devēja pirms līgumiskā termiņa notecēšanas vienpusēji atkāpusies no līguma. Prasītājai pēc Līzinga objekta realizācijas nav izdevies segt atbildētāja uzkrāto parādu un visus ar Līzinga objekta iegādi un realizāciju saistītos izdevumus.

Lietā nav strīda, ka starp pusēm 2006.gada 22.augustā noslēgts finanšu līzinga līgums. Atbilstoši šim līgumam atbildētājs saņēmis faktiskā valdījumā un turējumā (lietošanā) Līzinga objektu, kuru prasītāja iegādājās atbildētājas uzdevumā, savukārt atbildētājs apņēmās maksāt prasītājai līzinga un citus līgumā noteiktos maksājumus. Tāpat Līgumā noteikta Līzinga objekta pirkuma maksa (13 900 EUR), procentu likme, līzinga beigu datums (2013.gada 30.augusts) un arī citi noteikumi.

Atbildētāja ieskatā pirmās instances tiesa nepamatoti ir apmierinājusi prasību un no atbildētāja prasītājas labā ir piedzinusi parādu, jo uz pušu noslēgto Līgumu ir bijušas attiecināmas nomaksas pirkuma tiesiskās sekas. Prasītāja ir bijusi tiesīga prasīt Līzinga objekta lietošanas maksu un zaudējumu atlīdzības samaksu, ja iepriekš saņemtā summa to nesedz un ir konstatējami zaudējumi, bet šādu prasību prasītāja nav cēlusi.

[9.1] Izšķirot jautājumu par to, kādas tiesiskās attiecības starp pusēm ir nodibinātas un kas tās reglamentē, tiesas kolēģija ņem vērā, ka Civillikumā līzinga līgums nav reglamentēts. Tiesību doktrīnā līzinga līgumu dažkārt dēvē par moderno līgumu, kas (tāpat kā faktorings, franšīze, u.c.) radies ekonomisko attiecību attīstības gaitā un ietver sevī vairāku citu līguma veidu noteikumus (sk. *K. Torgāns. Saistību tiesības. I daļa. Mācību grāmata.- Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2006, 32.-34.lpp.*). Līzingu var raksturot kā konsensuālu atlīdzības līgumu, ar kuru viena puse (līzinga devējs) apsola iegūt īpašuma tiesības uz otras puses (līzinga ņēmēja) izraudzītu lietu (līzinga objektu) un nodot to līzinga ņēmējam lietošanā, pretī saņemot zināmu līzinga maksu (sk. *L. Leja. Līzinga izpratne un pielietošana Latvijā un Eiropā (I). Likums un tiesības, Nr.1 (41), 2003.gada janvāris*).

Šobrīd vienīgais normatīvais akts, kurā ir iekļauti noteikumi par atsevišķiem, tā sauktajiem modernajiem, komercdarījumu veidiem (piemēram, līzinga līgumu, faktoringa līgumu, franšīzes līgumu), ir Komerclikums (2010.gada 15.aprīļa likuma redakcijā). Lai gan Komerclikuma 5.nodaļas normas par līzinga līgumu šajā lietā, ņemot vērā, ka pušu tiesiskās attiecības ir nodibinātas 2006.gadā, nav piemērojamas, tomēr tajā iekļautā līzinga līguma legālā definīcija sniedz šī darījuma veida raksturojumu, proti, līzinga līgums ir tāds līgums, ar kuru komersants (līzinga devējs) apņemas iegūt īpašumā līzinga ņēmēja izraudzītu lietu no līzinga ņēmēja izraudzītas trešās personas (pārdevēja) un nodrošināt šīs lietas nodošanu līzinga ņēmēja lietošanā, bet līzinga ņēmējs apņemas pieņemt šo lietu un samaksāt nolīgto atlīdzību (Komerclikuma 463.panta pirmā daļa).

Tātad no iepriekš teiktā izriet, ka līzinga līgumu nevar identificēt ar kādu atsevišķu Civillikumā noteiktu līguma veidu, jo tas ietver sevī vairāku dažādu līguma veidu – aizdevuma, nomas, dažkārt arī pirkuma līguma elementus. Tas, ka līzinga līguma noteikumi veido kompleksas šī darījuma dalībnieku saistības, kas nav nošķiramas viena no otras, atzīts arī judikatūrā (sk. *Senāta Civillietu departamenta 2002.gada 27.februāra spriedumu lietā Nr. SKC- 118/2002)*.

Tā kā puses ir nodibinājušas likumā nereglamentēta (netipiska) līguma attiecības, tad līgumslēdzēju saistības ir apspriežamas atbilstoši noslēgtā līguma noteikumiem.

[9.2] Lai gan darījumu noslēgšanas brīdī (2006.gadā) Latvijā nepastāvēja īpašs līzinga līguma regulējums, tomēr šādā situācijā ir jāpiemēro tās tiesību normas, kuras regulē tos darījumus, kuri konkrētajā gadījumā var tikt uzskatīti par līzinga kā salikta darījuma elementiem.

Tiesas kolēģija par pamatotu atzīst atbildētāja viedokli, ka Līgums pēc sava satura klasificējams kā nomaksas pirkums Civillikuma 2069.panta izpratnē, jo Līgumā izteiktā pušu griba bija, nodot Līzinga objektu atbildētāja īpašumā pēc visu līzinga maksājumu izpildes (sk. *Līguma 3.2.4.- 3.2.5.punktu*).

Šādas darījumu kvalifikācijas pareizību apliecina arī tas, ka tā ir izmantota vēlāk pieņemtajā līzinga līguma regulācijā: Komerclikuma 463.panta otrajā daļā (*spēkā no 2010.gada 1.janvāra*) noteikts, ka līzinga līgumam piemēro Civillikuma noteikumus par pirkuma līgumu, ja ir nolīgtas līzinga ņēmēja tiesības līzinga līguma termiņa beigās, ievērojot nosacījumu, ka līzinga ņēmējam nav neizpildītu saistību pret līzinga devēju, iegūt līzingā nodoto lietu īpašumā bez papildu atlīdzības.

Līdz ar to strīda izšķiršanā ir piemērojami Civillikuma noteikumi par nomaksas pirkumu, jo pušu noslēgtais Līgums, tāpat kā Civillikumā noteiktais

nomaksas pirkuma līgums, ietver sevī gan aizdevuma, gan pirkuma līguma elementus.

Tiesas kolēģija atzīst, ka konkrētajā gadījumā nav pamata atbilstoši prasītājas norādītajam strīda izšķiršanā piemērot aizdevuma līgumu regulējošās normas, jo aizdevuma līguma saturu veido vienpusējs parādnieka pienākums atdot aizdevumu. Lai gan atbilstoši Līguma nosacījumiem, prasītāja kreditēja atbildētāju (atbildētāja vietā iegādājoties līzinga objektu), no Līguma izriet ne vien atbildētāja pienākums veikt samaksu prasītājai, bet arī prasītājas pienākums pēc samaksas nodot Līzinga objektu atbildētāja īpašumā. Turklāt Līguma noteikumi paredz prasītājas vienpusējas atkāpšanās no Līguma gadījumā atbildētāja pienākumu nodot prasītājas valdījumā Līzinga objektu un samaksu prasītājai veikt tikai tajā gadījumā, ja prasītājai atsavinot Līzinga objektu trešajai personai, nav segtas visas atbildētāja no Līguma izrietošās saistības. Līdz ar to tiesas kolēģija atzīst, ka Līgumā kā jauktā (saliktā) līgumā dominē nomaksas pirkuma pazīmes, kas vienlaikus faktiski absorbē sevī arī aizdevuma līguma elementus.

[9.3] Atbilstoši Civillikuma 2070.pantā noteiktajam, ja nolīgta tiesība maksāt pirkuma cenu pa daļām un pircējs palaiž divus maksājumu termiņus, pie kam pārdevējs nevēlas aprobežoties ar nokavēto maksājumu piedzīšanu, [..], tad pārdevējs var prasīt līguma atcelšanu un pārdotās mantas atdošanu līdz ar atlīdzību par lietošanu starplaikā no mantas nodošanas pircējam līdz atdošanai pārdevējam un par pēdējam nodarītiem zaudējumiem[..].

Atbilstoši Līguma 5.5., 5.6.punktā noteiktajam atbildētājam pielīgts pienākums veikt ikmēneša līzinga maksājumus, kas sastāv no atmaksājamās līzinga summas daļas un kredītprocentiem, kas tiek aprēķināti no neatmaksātās līzinga summas un kuru likme sastāv no nemainīgās daļas 1,9 % un mainīgās sešu mēnešu LIBOR likmes. Par šo maksājumu samaksas termiņa kavējumu atbildētājam pielīgts maksāt līgumsodu 0,25 % no savlaicīgi nesamaksātās summas par katru kavējuma dienu (*Līguma 7.1.punkts*).

Savukārt saskaņā ar Līguma 2.daļā ietverto līzinga summas skaidrojumu un Līguma 9.6.punktā noteikto, atbildētājs ir apņēmies atmaksāt prasītājai visu Līzinga objekta pirkuma cenu un vienpusējas atkāpšanās no Līguma gadījumā segt visus ar Līzinga objekta realizāciju saistītos izdevumus. Tādējādi ar Līgumu atbilstoši Civillikuma 1785.panta nosacījumiem ir pielīgts atbildētāja zaudējumu atlīdzības pienākums gadījumā, ja atbildētājs ir pieļāvis Līgumā noteiktās saistības izpildes pārkāpumu, kā rezultātā prasītāja ir vienpusēji atkāpusies no Līguma.

Līdz ar to atbilstoši Civillikuma 2070.panta un Līguma noteikumiem, vienpusējas atkāpšanās no Līguma gadījumā prasītāja ir tiesīga prasīt no atbildētāja Līguma darbības laikā aprēķināto neapmaksāto Līzinga objekta lietošanas maksu (ikmēneša maksājumi atbilstoši Līguma noteikumiem) un zaudējumu atlīdzības samaksu, ja, pārdodot Līzinga objektu, ar iegūtajiem līdzekļiem nav pilnībā segta Līzinga objekta pirkuma maksa, kuras samaksas pienākums iestājas pēc vienpusējas atkāpšanās no Līguma un izdevumi, kas saistīti ar Līzinga objekta pārņemšanu prasītājas valdījumā un tā realizācijas izdevumi.

Tas atbilst arī judikatūrā atzītajam, ka atbilstoši speciālajai normai (Civillikuma 2070.pantā noteiktajam) līzinga līguma atcelšanas gadījumā pārdevēja prasījuma tiesība par pirkuma cenas samaksu transformējas prasījumā par līzinga priekšmeta lietošanas maksas un zaudējumu atlīdzības samaksu (sk. *Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2017.gada 25.maija spriedumu lietā SKC-176/2017 (C28285313)*).

Par nepamatotu tiesas kolēģija atzīst prasītājas viedokli, ka norādītās judikatūras atziņas uz uzskatāmo lietu nav attiecināmas tā iemesla dēļ, ka ar Augstākās tiesas 2017.gada 25.maija spriedumu lietā SKC-176/2017 izspriestajā lietā pušu līzinga līgums ir bijis atcelts ar šķīrējtiesas spriedumu, nevis prasītāja vienpusēji atkāpusies no līguma. Vienpusējas atkāpšanās no līguma un līguma atcelšanas tiesiskās sekas ir vienādas – līgums ir izbeigts. Atšķirīga ir tikai procesuālā kārtība, kādā šo identisko tiesisko seku iestāšanās tiek panākta (sk. *Senāta 2013. gada 30.janvāra spriedumu lietā Nr. SKC-644/2013 (C11049312)*).

[9.4] Atbilstoši prasītājas aprēķinam *(lietas 1.sējuma 5.-6.lapa*) uz vienpusējas atkāpšanās no Līguma brīdi atbildētāja atbilstoši Līguma maksājuma grafikam nesamaksātie līzinga pamatsummas maksājumi bija 521,28 EUR, procenti par līzinga summas lietošanu 28,13 EUR, līgumsods 76,64 EUR. Savukārt neatmaksātā Līzinga objekta pirkuma maksu, par kuras samaksu uz vienpusējās atkāpšanas no Līguma brīdi rēķini atbildētājam vēl nebija izrakstīti bija 5076,53 EUR (bez PVN). Atbildētājs šos prasītājas aprēķinus nav apstrīdējis.

Līzinga objekta realizācijas procesa ietvaros prasītājai ir radušies izdevumi par Līzinga objekta pārņemšanu 180 LVL jeb 256,12 EUR (*lietas 1.sējuma 36.-37.lapa*), vērtēšanu 49,40 LVL jeb 70,29 EUR (*lietas 1.sējuma 38.-42.lapa*), sagatavošanu realizācijai un realizāciju 170 LVL jeb 241,89 EUR (*lietas 1.sējuma 43-44.lapa*), noņemšanas no uzskaites 58,39 LVL jeb 83,08 EUR (*lietas 1.sējuma 45. - 46. lapa*), bet kopā 651,38 EUR.

Līdz ar to atbilstoši šī sprieduma 9.3.punktā atzītajam, prasītāja, vienpusēji atkāpjoties no Līguma, bija tiesīga prasīt no atbildētāja Līzinga objekta lietošanas maksu (parādu), kas aprēķināts par laiku līdz Līguma atcelšanai 626,05 EUR (521,28 EUR + 28,13 EUR + 76,64 EUR) un zaudējumus 5727,91 EUR, kurus veido neatmaksātā Līzinga objekta pirkuma maksa, kuras samaksas pienākums iestājās pēc prasītājas vienpusējās atkāpšanās no Līguma un izdevumi, kas saistīti ar Līzinga objekta pārņemšanu un realizāciju (5076,53 EUR + 651,38 EUR).

Pēc vienpusējās atkāpšanās no Līguma atbildētājs ir veicis maksājumu 189,07 EUR. Savukārt prasītāja ir realizējusi Līzinga objektu par 2049,18 EUR (bez PVN). Ar šiem maksājumiem ir segts atbildētāja parāds 626,05 EUR un daļa prasītājai radīto zaudējumu 1612,20 EUR. Līdz ar to tiesas kolēģija par pamatotu un apmierināmu atzīt prasību par prasītājai radīto zaudējumu 4115,71 EUR piedziņu no atbildētāja (5727,91 EUR - 1612,20 EUR).

[9.5] Atbildētāja iebildumi, ka atbilstoši Līguma 7.1.punktam par maksājumu kavējumu noteiktais līgumsods atbildētājam būtu jāmaksā tikai tad, ja par to prasītāja būtu nosūtījusi atbildētājam attiecīgu līgumsoda pieprasījumu ar konkrēti noteiktu termiņu, nav pamatoti, jo šādus līgumsoda samaksas nosacījumus atbildētājas norādītais Līguma punkts nesatur. Līgumsoda samaksa pēc prasītājas attiecīga pieprasījuma ir noteikta Līguma 7.2.punktā, kurā ir īpaši uzsvērts, ka šī punkta nosacījumi nav attiecināmi uz 7.1.punktā noteiktā līgumsoda samaksu.

Nav pamatoti arī atbildētāja iebildumi par to, ka, nosakot procentu samaksas pienākumu, pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā, ka Līgumā ar "kredītprocentiem" tiek apzīmēta atlīdzība, jo atbilstoši Civillikuma 1753.pantā noteiktajam ar jebkuriem procentiem tiek saprasta atlīdzība (maksa) par sveša kapitāla lietošanu. Arī Līgumā ir noteikts, ka kredītprocenti ir atlīdzība par Līzinga summas lietošanu, kas ir prasītājas kapitāls.

[9.6] Nav pamatoti atbildētāja iebildumi par to, ka prasītāja pēc Līzinga objekta izņemšanas no atbildētāja valdījuma, to būtu lietojusi savām vajadzībām, jo, kā redzams no 2010.gada 22.decembra nodošanas - pieņemšanas akta (*lietas 1.sējuma 35.lapa*), Līzinga objekts no atbildētāja valdījuma izņemts Liepājā, ar spidometra rādījumu 18181, un, braucot ar to, pārvietots uz Rīgu, novietojot Gunāra Astras ielā 8, ar spidometra rādījumu 182044.

Ar transportlīdzekļa lietošanu ir saprotama tā izmantošana ceļu satiksmē, t.i., pārvietošanās ar to. Kā redzams no Līzinga objekta novērtēšanas aktiem 2011.gada 7.janvārī un 2012.gada 8.februārī (*lietas 1.sējuma 107.-115., 212.-222.lapa*) Līzinga objekta spidometra rādījums, kāds tas ir bijis pēc tā izņemšanas no atbildētāja valdījuma un transportēšanas uz Rīgu, ir palicis nemainīgs. Līdz ar to prasītāja ir pierādījusi, ka nav izmantojusi Līzinga objektu savām vajadzībām. Secīgi prasītāja nav veikusi darbības, kas varētu būt pamats Līzinga objekta realizācijas cenas samazinājumam.

[9.7] Lai gan atbildētājs ir norādījis uz atšķirībām Līzinga objektam konstatētajiem defektiem, tiesas kolēģija konstatē, ka visos Līzinga objekta apskates aktos (2010.gada 22.decembrī, 2011.gada 7.janvārī, 2012.gada 8.februārī), ir konstatēti aizmugures atdurstieņa skrāpējumi un krāsojuma defekti. Kā redzams no 2011.gada 7.janvārī un 2012.gada 8.februārī aktiem pievienotajām fotofiksācijām, Līzinga objektam konstatētie defekti nav bijuši būtiski, t.i., tādi, kas ir viegli pamanāmi, ja tiem nepievērš īpašu uzmanību. Līdz ar to apstāklis, ka personas, kas veikušas Līzinga objekta apskati ir fiksējušas dažus atšķirīgus defektus (2010.gada 22.decembrī – priekšējā spārna bojājums, 2011.gada 7.janvārī – aizmugurējo durvju dekoratīvās uzlikas

bojājums, 2012.gada 8.februārī – priekšējā atdurstieņa bojājums), pats par sevi nenorāda uz to, ka 2010.gada 22.decembra nodošanas – pieņemšanas aktā bez atbildētāja klātbūtnes būtu veikti vēl kādi pieraksti vai ka konstatētie bojājumi būtu radušies prasītājai, izmantojot Līzinga objektu savām vajadzībām.

Turklāt atbildētājs, vēršot uzmanību uz šiem atšķirīgi konstatētajiem maznozīmīgajiem defektiem, nav norādījis, kā šie fakti ietekmē pušu starpā izšķiramo strīdu, un konkrēti, nav norādījis uz to vai šie defekti vispār ir ietekmējuši un ja ir, tad cik lielā mērā, Līzinga objekta novērtējumu un secīgi pārdošanas rezultātā iegūto līdzekļu apmēru.

[9.8] Nav pamatoti arī atbildētāja pārmetumi prasītājai par to, ka Līzinga objekta realizācijā būtu pieļauta neattaisnojama kavēšanās vai ka Līzinga objekts ir realizēts par nesamērīgi zemu cenu, jo atbildētājam 2010.gada 22.decembrī, nododot Līzinga objektu prasītājas valdījumā, bija zināms, ka prasītāja ir vienpusēji atkāpusies no Līguma. Atbilstoši Līguma 9.3.punktā noteiktajam, atbildētājam bija zināms, ka pēc Līzinga objekta izņemšanas no atbildētāja turējuma, tas tiks pārdots trešajai personai. Savukārt atbilstoši Līguma 9.5.punkta noteikumiem, atbildētājam bija piešķirtas tiesības arī pašam sameklēt Līzinga objekta pircēju.

Turklāt, ņemot vērā, ka šādas pušu tiesības bija noteiktas ar Līgumu, nav pamatoti arī atbildētāja iebildumi par to, ka viņam nav bijis zināms par prasītājas nodomu Līzinga objektu pēc tā izņemšanas no atbildētāja valdījuma realizēt vai, ka par šādām Līgumā atrunātām darbībām prasītājai būtu vēl īpaši atbildētājam jāpaziņo.

Lietā nav pierādījumu tam, ka atbildētājs, realizējot savas Līguma 9.5.punktā noteiktās tiesības, būtu līdz Līzinga objekta realizēšanai 2012.gada 25.aprīlī atradis personu, kas vēlētos iegādāties Līzinga objektu vai maksāt par to lielāku cenu, kā to ir pārdevusi prasītāja. Līdz ar to par pierādītu tiesas kolēģija atzīst faktu, ka prasītāja Līzinga objektu ir pārdevusi iespējami ātri un par iespējami lielāko pirkuma cenu.

[10] Tiesas kolēģija atzīst, ka strīda izšķiršanā nav tiesiskas nozīmes turpmāk norādītajiem atbildētāja iebildumiem.

[10.1] Tā kā prasītājs, ceļot prasību, cenšas atjaunot savas aizskartās tiesības vai panākt no atbildētāja apstrīdēto tiesību atzīšanu, prasītājam jāpierāda: 1) prasības aktīvais pamats, t.i., ka viņam piemīt tās tiesības, kuru aizstāvēšanu viņš lūdz (īpašuma vai valdījuma tiesības, prasījuma tiesības, kas pamatotas uz likumu vai līgumu); 2) prasības pasīvais pamats, t.i., ka šīs viņa tiesības aizskartas vai ka atbildētājs šo tiesību realizēšanai liek šķēršļus, kādēļ viņam vajadzīga aizsardzība (sk. *Bukovskis V. Civīlprocesa mācības grāmata. Rīga: Autora izdevums, 1933, 341.lpp.*).

Ievērojot dispozitivitātes principu, tikai prasītājs ir tiesīgs rakstveidā grozīt prasības pamatu vai priekšmetu, iekams nav uzsākta lietas izskatīšana pēc būtības (sk. *Civilprocesa likuma 74.panta trešās daļas 3.punktu*). Tātad prasības priekšmeta un pamata noteikšana ir prasītāja absolūta tiesība.

Izskatāmajā lietā konstatējams, ka prasītāja kā prasības aktīvo pamatu norādījusi tās tiesības saņemt no atbildētājas atlīdzību, kas ar Līgumu ir noteikta gadījumā, ja atbildētājs nepilda Līguma nosacījumus un šī iemesla dēļ prasītāja vienpusēji no tā atkāpjas. Savukārt kā prasības pasīvais pamats prasībā norādīts apstāklis, ka ir aizskartas prasītājas tiesības saņemt samaksu par jau apmaksātiem izdevumiem (Līzinga objekta iegādes maksa un tā realizācijas izdevumi). Tātad prasība celta un tās priekšmets ir prasītājai radīto atbildētāja neatlīdzināto zaudējumu piedziņa.

Līdz ar to tam, ka prasītāja zaudējumus ir nosaukusi par maksājumu parādu, izskatāmajā lietā nav nozīmes, jo tas ir prasītājas tiesiskais vērtējums par lietas faktiskajiem apstākļiem, kas nesaista tiesu, ciktāl tiesa izskatījusi lietu prasības pamata un priekšmeta robežās.

Turklāt atbildētājs, iebilstot pret to, ka piedzītā naudas summa ir nosaukta par parādu, nav norādījis, kā prasītājas izdevumu nosaukšana par parādu ietekmējusi lietas izspriešanu situācijā, kad atbilstoši atbildētājas apelācijas sūdzībā norādītajam, nav strīda par to, ka šādu izdevumu (zaudējumu) atlīdzināšanu prasītāja ir tiesīga prasīt.

[10.2] Tiesas kolēģija piekrīt atbildētājam, ka Līguma 6.1.punktā noteikta atbildētāja atbildība par iespējamo kaitējumu un zaudējumiem, kas Līguma darbības laikā var notikt Līzinga objektam un pirmās instances tiesa kļūdaini šo Līguma punktu ir saistījusi ar atbildētāja pienākumu atlīdzināt prasītājai izdevumus, kas saistīti ar Līzinga objekta pārņemšanu un realizāciju.

Vienlaikus tiesas kolēģija atzīst, ka šī pirmās instances tiesas kļūda nav ietekmējusi strīda pareizu izšķiršanu, jo atbildētāja pienākums atlīdzināt prasītājai izdevumus, kas saistīti ar Līzinga objekta pārņemšanu un realizāciju ar Līgumu ir noteikti tikai Līguma 9.6. un 9.9.punktā.

[11] Tiesas kolēģija par nepamatotiem atzīst atbildētāja iebildumus par to, ka izskatāmā strīda ietvaros būtu konstatējams atbildētāja kā patērētāja tiesību aizskārums.

Nenoliedzami atbilstoši Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6.panta 11.daļā noteiktajam tiesa, izšķirot strīdu vai veicot citas no ražotāja, pārdevēja vai pakalpojuma sniedzēja un patērētāja noslēgtā līguma izrietošās procesuālās darbības, izvērtē līguma noteikumus un strīda atrisināšanai attiecībā uz patērētāju nepiemēro līgumā ietvertos netaisnīgos noteikumus.

Atbilstoši Patērētāju tiesību aizsardzības likumam ražotājs, pārdevējs vai pakalpojuma sniedzējs nedrīkst piedāvāt tādus līguma noteikumus, kas ir pretrunā ar līgumslēdzēju pušu tiesiskās vienlīdzības principu, šo likumu un citiem normatīvajiem aktiem (6.panta pirmā daļa).

Līguma noteikums, kuru līgumslēdzējas puses savstarpēji nav apspriedušas, ir netaisnīgs, ja tas pretēji labticīguma prasībām rada būtisku neatbilstību līgumā noteiktajās līgumslēdzēju pušu tiesībās un pienākumos par sliktu patērētājam (6.panta trešā daļa).

Novērtējot līguma noteikumus, ņem vērā pārdotās preces vai sniegtā pakalpojuma raksturu, visus apstākļus, kādos līgums noslēgts, kā arī noslēgtā līguma un ar to saistītā līguma noteikumus (6.panta ceturtā daļa).

Līguma noteikums vienmēr ir uzskatāms par savstarpēji neapspriestu, ja tas sastādīts iepriekš un līdz ar to patērētājam nav bijis iespējams ietekmēt attiecīgā noteikuma saturu; īpaši tas attiecas uz iepriekš sagatavotiem tipveida līgumiem (6.panta piektā daļa) .

No citēto tiesību normu satura izriet, ka Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6.panta piektajā daļā ir ietverta tikai un vienīgi līguma neapspriešanas prezumpcija. Neapspriests līguma noteikums prejudiciāli nevar tikt atzīts par netaisnīgu. Tam nepieciešams nodibināt kādu no minētā panta trešajā daļā norādītajiem pamatiem, kas pretēji labticīguma prasībām rada būtisku neatbilstību līgumā noteiktajās līgumslēdzēju pušu tiesībās un pienākumos par sliktu patērētājam (sk. *Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 14.septembra spriedumu Nr.SKC-116/2016 (C10100611) 7.punktu*).

[11.1] Tiesas kolēģija piekrīt apelācijas sūdzībā norādītajam, ka pirmās instances tiesas secinātais, ka lietā nav pierādījumu tam, ka atbildētājs ir vērsies pie prasītājas ar lūgumu samazināt ikmēneša maksājumus, nav pamatots, jo no lietā iesniegtās e-pasta izdrukas ir redzams, ka atbildētājs 2009.gada 27.oktobrī šādu lūgumu prasītājai ir nosūtījis.

Prasītājas norādi, ka tikai tā iemesla dēļ, ka atbildētāja prasītājai e-pastā nosūtītais iesniegums nav bijis elektroniski parakstīts, nav bijis prasītājai saistošs, tiesas kolēģija atzīst par formālu. Prasītāja nav apstrīdējusi faktu, ka e-pasta adrese, uz kuru atbildētājs ir nosūtījis prasītājai adresēto iesniegumu, pieder prasītājai. Saņemot šādu sūtījumu prasītāja nav norādījusi atbildētājam, ka uz to netiks sniegta atbilde tā iemesla dēļ, ka iesniegums nav parakstīts ar drošu elektronisko parakstu. Nosacījumu, ka visiem prasītājai adresētiem e-pasta sūtījumiem ir jābūt parakstītiem ar elektronisko parakstu, Līguma noteikumi nesatur. Tanī pat laikā Līguma nosacījumi (piem., Līguma 2.2.8.punkts, kas nosaka atbildētāja pienākumu divu darba dienu laikā no attiecīgo apstākļu iestāšanās brīža par tiem rakstveidā darīt zināmu prasītājai) norāda uz to, ka faktiski prasītāja ir pieļāvusi arī skenētu dokumentu pieņemšanu elektroniskā veidā, jo pretējā gadījumā visi Līguma nosacījumi, izmantojot tikai pasta pakalpojumus, faktiski nebūtu noteiktajos termiņos izpildāmi.

Vienlaikus tiesas kolēģija par nepamatotu atzīst arī atbildētāja viedokli, ka atbilstoši Līguma 2.2.16.punktā un 3.punkta sadaļā noteiktajam, prasītājai ir bijis pienākums ņemt vērā un izvērtēt iesniegumā pieteikto lūgumu par ikmēneša līzinga maksājumu samazināšanu no 198,67 EUR uz 70 LVL.

Līguma 2.2.16.punktā ir paredzēta pušu iespēja vienoties par grozījumiem Līgumā. Savukārt Līguma 3.punktā un tā apakšpunktos ir noteiktas tikai prasītājas tiesības, nevis pienākumi. Tādējādi fakts, ka atbildētājs atbilstoši Līguma 2.2.9.2 un 2.2.11.punktā noteiktajam ir paziņojis par sava finansiālā stāvokļa izmaiņām un lūdzis samazināt ikmēneša maksājumu apmēru, neuzliek prasītājai pienākumu samazināt atbildētājam ar Līgumu noteikto ikmēneša maksājumu apmēru.

Šādi Līguma noteikumi nav atzīstami arī par tādiem, kas pretēji labticīguma prasībām rada būtisku neatbilstību līgumā noteiktajās līgumslēdzēju pušu tiesībās un pienākumos par sliktu patērētājam, jo arī prasītājai ar Līgumu nav noteiktas tiesības vienpusēji mainīt ar Līgumu noteikto ikmēneša maksājumu apmēru.

[11.2] Izvērtējot atbildētāja vispārīgi norādīto, ka tiesai bija jāpārliecinās, vai prasītājas rīcība, kā arī Līgums nebalstās uz tādiem noteikumiem, kas atbilstoši Patērētāju tiesību aizsardzības likumam atzīstami par netaisnīgiem un nav piemērojami, tiesas kolēģija konstatē, ka atbildētājs nav konkretizējis vēl kādus citus (bez šī sprieduma 11.1.punktā norādītā) Līgumā ietvertos nosacījumus, kas viņa ieskatā būtu attiecināmi uz viņa kā patērētāja tiesību aizskārumu. Šādu aizskārumu konkrētajā gadījumā nekonstatē arī tiesas kolēģija.

Ja līgums izbeigts kādas puses pārkāpuma dēļ, tad cietušai pusei ir tiesības prasīt zaudējumu atlīdzību un līgumā paredzētos tiesiskās aizsardzības līdzekļus.

Līguma 2.daļas sadaļā "Termini un skaidrojumi" un Līguma 9.9. punktā noteikts, ka atbildētājs atmaksā prasītājai visu Līzinga objekta pirkuma cenas summu un atlīdzina prasītājai visus izdevumus, kas saistīti ar atbilstoši šim līgumam noteiktā parāda atgūšanu, t.sk., tiesāšanās izdevumus [..], Līzinga objekta apsardzes, glabāšanas, transportēšanas, vērtēšanas, apdrošināšanas, u.c. izdevumus.

Līguma noteikumi, kas līzinga ņēmējam līguma pārkāpuma gadījumā uzliek pienākumu segt līzinga devējam tādēļ radušos zaudējumus, nav atzīstami par tādiem, kas rada būtisku neatbilstību līdzēju tiesībās un pienākumos par sliktu patērētājam.

Līguma 9.5.punkts atbildētājam piešķīra iespēju pašam iesaistīties Līzinga objekta realizācijas procesā, tādējādi iespējami samazinot prasītājai radītos zaudējumus, bet atbildētājs šīs tiesības nav izmantojis.

[11.3] Konkrētajā gadījumā pušu tiesiskās attiecības ir nodibinātas ar tiesīgi noslēgtu Līgumu, kurā ir reglamentētas arī sekas, ja viens no līdzējiem izmanto pielīgtās atkāpšanās no līguma tiesības. Tādēļ, kā to pamatoti ir atzinusi arī pirmās instances tiesa, atbildētājam ir saistoši un pildāmi Līguma noteikumi. Savukārt apelācijas sūdzībā izteiktie pārmetumi pirmās instances tiesai par atsaukšanos uz Civillikuma 1587.pantu ir nepamatoti.

[12] Prasītājai saskaņā ar Civilprocesa likuma 195.panta noteikumiem nosakāmas tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt sešus procentus no simta gadā no piedzītās naudas summas, ievērojot Civillikuma 1763.panta nosacījumus, ka procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis kapitāla lielumu.

[13] Ar spriedumu jāizlemj tiesas izdevumu atlīdzināšanas jautājumi.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus.

Ņemot vērā to, ka prasība tiek apmierināta, no atbildētāja prasītājas labā ir piedzenami samaksātie tiesas izdevumi – valsts nodeva 399,27 EUR (*lietas 1.sējuma 9.lapa*) un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi par pavēstu un tiesas dokumentu piegādāšanu 3,20 EUR (*lietas 1.sējuma 10.lapa*).

[14] Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 204.[1] pantu un Covid-19 infekcijas izplatības seku pārvarēšanas likuma 21.panta otro daļu tiesas kolēģija atzīst, ka atbildētājam nosakāms 60 (sešdesmit) dienu termiņš sprieduma labprātīgai izpildei.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz augšminēto un Civilprocesa likuma 8., 97., 193., 195., 204.[1], 430., 432., 434.panta, Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda

apmierināt pilnībā sabiedrības ar ierobežotu atbildību "Citadele līzings un faktorings" prasību pret /pers. C/ par zaudējumu atlīdzības piedziņu.

Piedzīt no /pers. C/, personas kods /personas kods/, sabiedrības ar ierobežotu atbildību "Citadele līzings un faktorings", reģistrācijas Nr./numurs/, labā zaudējumus 4115,71 EUR (četri tūkstoši simtu piecpadsmit *euro* un 71 cents) un tiesas izdevumus: valsts nodevu 399,27 EUR (trīs simti deviņdesmit deviņi *euro* un 27 centi) un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 3,20 EUR (trīs *euro* un 20 centi).

Piedzītās naudas summas ieskaitāmas prasītājas norēķinu kontā Nr./numurs/.

Atzīt prasītājai tiesības saņemt no /pers. C/, personas kods /personas kods/, likumiskos 6 % gadā no piedzītās naudas summas (4115,71 EUR) līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai).

Noteikt atbildētājam termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 60 (sešdesmit) dienas, skaitot no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 30 dienu laikā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentam, iesniedzot kasācijas sūdzību Kurzemes apgabaltiesā.

Spriedums sastādīts 2021.gada 28.maijā.

-

Tiesnese L. Jansone

Tiesnese A. Klaiše

Tiesnese Z. Zaiceva